Pregaria.cat

Entrada

Quan vas sortir del cardiòleg

Quan vas sortir del cardiòleg et vas parar a la porta del carrer per observar a la gent que passava. Tothom anava corrent, com si perdés un tren; en general les cares, molt serioses, i cadascú amb els seus pensaments en exclusiva. Aleshores, a la vista de tanta rapidesa i concentració et vas recordar del que t'havia dit el metge abans del comiat: miri, el cor és una meravella, fa unes 100.000 pulsacions al dia, calculi la seva edat i tregui'n les conseqüències.

No tenim consciència del que som. Cada dada sobre el cor, els quilòmetres de venes i artèries, el funcionament de la visió o de com es realitza una audició, la memòria, els mecanismes del cervell, dels pulmons, les capacitats, el descans... Anem massa accelerats per identificar-nos com a éssers admirables. I no diguem si entrem en el camp del pensament, de les emocions, de la creativitat, de les virtuts i capacitats de bé o de mal... O en el gran món de l'esperit, de les relacions, de la contemplació i de la fe.

Cada persona que passava pel teu davant et semblava una obra mestra; bastant inconscient, per cert. I els veies en un moment determinat de la seva vida, una instantània. Però si ara hi eren, volia dir uns processos des que foren concebuts tan admirables i precisos que es podrien definir com autèntics prodigis de la natura: vida en el si de la mare, naixement, infància, anys de creixences, adolescència, salut i malalties, errors i encerts, caràcter, relacions...

Va ser en aquell instant, quan estaves capficat en el núvol de la identitat humana, que la Tere es va parar davant teu i et va dir: què hi fas aquí dret i quiet com les figures de la Rambla?

Tornes a la realitat. Et trobes amb la mirada d'una amiga que feia temps que no veies, i el primer que et ve és un esclat de bon riure. Li preguntes si té pressa i com que sembla que no, allà mateix li comences a explicar les teves reflexions antropològiques. A mida que el teu discurs va endavant la seva cara es va posant seriosa, pensativa, i al cap d'una estona et diu: per què no anem a prendre una cervesa?

Així fou com aquell dia es va donar una molt llarga conversa al Bar Amèrica entre aquells dos estudiants, durant la qual van riure molt, es van explicar tantes coses que és impossible d'explanar, i es van reconèixer com a cercadors del sentit de tot plegat. I és que no podia ser que tanta vida i tanta capacitat no tingués cap sentit. La Tere era partidària de què el sentit ja venia donat per la mateixa natura, ja era com escrit a cada cèl·lula, tan sols ens era necessari estar molt atents i arribar a cert coneixement del que som. Tu eres partidari de què el sentit també era el que hom podia crear sobre el dinamisme de la pròpia vida. Els dos, però, quan ja començava a ser tard, estaven d'acord en què la nostra vida té sentit.

Quin sentit té la teva vida?

Per què vius?

On el pots cercar?

Viure amb sentit és viure, sense sentit és anar divagant, no creus?

Jesús Renau sj.